

ДЖАК УИЛЯМСЪН КОСМИЧЕСКИЯТ ЕКСПРЕС

Превод от английски: КатеринаK, 2018

chitanka.info

Господин Ерик Стоукс-Хардинг измъкна от намачканите чаршафи впечатляващо стройната си фигура облечена в пижама на лилаво райе. Усмихна се нежно към другото от леглата, където Нада, красивата му невеста лежеше кротко под леките копринени завивки. Той се изправи и пъшкайки започна серия от чудновати гимнастически упражнения. След няколко лишени от ентузиазъм движения се отказа и премина през отворената врата в малка светла стая. Стените ѝ бяха покрити от библиотечни шкафове и научни прибори, които щяха да бъдат непознати за човек отпреди четири или пет века, когато бе началото на Ерата на Авиацията.

Прозявайки се, господин Ерик Стоукс-Хардинг застана пред огромния отворен прозорец и се загледа навън. Отдолу се простираше широко, подобно на парк пространство с изумруденозелени морави и ярки цъфтящи растения. Двеста ярда навътре се издигаше грамадна пирамидална сграда. Бял мрамор и полиран метал блестяха от изящната постройка, прорязани с ивици зеленина от терасираните покривни градини. Тънкият връх на сградата се издигаше за да подпомага поддържането на сивия покрив от ореблено със стомана стъкло, който беше отгоре. Отвъд, паркът се простираше в необозримата далечина, изпъстрен от изящни колонни сгради крепящи огромният стъклен покрив.

Над стъклото, над този Ню Йорк от 2432 година след Христа, бушуваше ледена вихрушка. Но това не представляваше проблем за легко облеченият мъж на прозореца, който дълбоко вдишваше благоуханния от растенията въздух — въздух, поддържан зиме и лете с температура точно 20°C.

С още една прозявка господин Ерик Стоукс-Хардинг се обърна към стаята, която сияеше от изобилна златиста светлина. Тя се излъчваше от висящите глобуси студена светлина озарявящи покрития със сняг град. С израз на неприязън мъжът седна зад широко, осеяно с хартиени листи бюро и постоя няколко минути облегнат назад с ръце зад главата. Накрая се изправи с нежелание, измъкна малка пишеща машина от чекмеджето и започна нетърпеливо да чука на нея.

Заштото господин Ерик Стоукс-Хардинг беше писател. На стената имаше цял рафт с книгите му, те бяха с ярки обложки, червени, сини и зелени и караха сърцето на младия новелист да тръпне от удоволствие, когато вдигнеше поглед от пишещата си машина.

Той пишеше „вълнуващи екшън романи“, както казваха ентузиазираните му издатели и телевизионни режисьори, „за отминали времена, когато мъжете бяха мъже — герои с гореща кръв откликащи пламенно на вълнуващите страсти на първичния живот!“

Той беше безразличен към източника на тръпките си, те бяха твърде далеч от съвременната цивилизация. Героят му обикновено беше маймуно-човек ревящ из джунглата, с окървавен камък в едната ръка и красиво момиче в другата. Или каубой, ездач и стрелец, изчезналият герой на древните ранчота. Или пък мъж изоставен на пустинен остров в Южно море заедно с прекрасна жена. Неговите герои неизменно бяха силни, безстрашни и изобретателни типове, които умееха да въртят бодуган като пещерни хора или с помощта на науката да защитят красивата си партньорка от ужасите на безлюдния пущинак.

И сто милиона души четяха новелите на Ерик и гледаха драматизацията им на телевизионния еcran. Вълнуваха се от простия, романтичен живот, който водеха неговите герои, плащаха му внушителни суми за авторски права и подсъзнателно споделяха мнението му, че цивилизацията е отнела най-хубавото от живота на человека.

Ерик се беше заловил да описва с артистична удовлетвореност чувствената наслада на своя герой от печените кости на мъртъв мамут, когато красивата жена в другата стая се размърда и малко по-късно влезе забързана в кабинета, жизнена, безгрижна и — както съпругът ѝ от няколко месеца съвсем правилно си помисли — съвършено красива в ярката си копринена рокля.

Той неразумно захвърли машината обратно на мястото ѝ и реши да забрави, че следващият му „страстен екшън трилър“ трябва да бъде в офиса на издателя в края на месеца. Скочи да целуне съпругата си и за един дълъг щастлив момент я задържа в прегръдките си. А после ръка за ръка отидоха до единия край на стаята и натиснаха серия от бутони на таблото — лесен начин да се поръча закуска, която да им бъде изпратена чрез автоматичната шахта от кухните долу.

Нада Стоукс-Хардинг също беше творец. Тя пишеше поезия за „завръщане към природата“ — скромни стихове за морето, за залези, за птичи песни, за ярки цветя и топли ветрове, за вълнуващо общуване с природата и неща, които се развиват. Хората четяха стиховете ѝ и я

наричаха гений. Въпреки, че целият свят се беше превърнал в един град, птиците бяха изчезнали, нямаше диви цветя и никой не го бе грижа за залезите.

— Ерик, скъпи — каза тя, — не е ли ужасно да сме затворени тук горе в този малък апартамент, далеч от нещата, които и двамата обичаме?

— Да, мила. Светът е погубен от цивилизацията. Само ако можехме да живеем преди хиляда години, когато животът е бил прост и естествен, когато мъжете са преследвали и убивали плячката си, вместо да пият синтетични неща, когато още са имали радостите от конфликта, вместо да живеят под похлупак като парникови цветя.

— Само ако можехме да идем някъде...

— Няма къде да отидем. Аз пиша за Запада, Африка, островите в Южно море. Но там е претъкано от преди двеста години. Курорти, санаториуми, градове, фабрики.

— Само ако можехме да живеем на Венера! Снощи слушах беседа по телевизията. Говорителят каза, че планетата Венера е помлада от Земята и не е толкова охладена. Има плътна, облачна атмосфера и ниски дъждовни гори. Там съществува прост, елементарен живот, какъвто е имало на Земята преди цивилизацията да я съсипе.

— Да, Кинсли с неговия телескоп с инфрачервени лъчи, който прониква през облачните слоеве на планетата доказа, че Венера се върти в почти същия период като Земята. И трябва да прилича на Земята отпреди милион години.

— Ерик, чудя се дали бихме могли да отидем там! Толкова вълнуващо би било да заживеем като героите в твоите истории, да се махнем от тази омразна цивилизация и да водим истински живот. Може би ракета...

Очите на младия писател засияха, прекоси стаята, сграбчи Нада и я целуна възторжено.

— Прекрасно! Представи си да ловувам в девствената гора и да нося дивеча при теб, у дома! Но се боя, че няма начин... Почакай! Космическият експрес.

— Космическият експрес?

— Ново изобретение. Наскоро усъвършенствано от немския физик Лудвиг фон дер Валс, както разбрах.

— Спрях да се интересувам от науката. Тя съсира природата и напълни света с глупави, изкуствени хора, правещи глупави, изкуствени неща.

— Но това е доста впечатляващо, скъпа. Нов начин за пътуване — през етера!

— През етера?

— Да. Ти естествено знаеш, че енергията и материята са взаимозаменяеми величини. И двете са просто различни видове етерни вибрации.

— Разбира се. Това е елементарно. — Тя се усмихна гордо. — Мога да ти дам и примери за превръщането. При разпадането на атом радий се получават хелий, олово и *енергия*. И старото доказателство на Миликан, че неговият Космически лъч се генерира, когато частици електричество се съединят образувайки атом.

— Отлично! Мислех, че твърдеше, че не си учен. — Той сияеше от гордост. — Но технологията, използвана в новия Космически експрес, е просто да превърне материята в енергия, да я изпрати като лъч и да фокусира този лъч, преобразувайки го обратно в атоми на местоназначението.

— Но количеството енергия трябва да е огромно...

— Така е. Знаеш, че късите вълни пренасят повече енергия от дългите. Експресният лъч е електромагнитна вибрация с много по-висока честота, дори от Космическия лъч и съответно е по-мощна и по-проникваща.

Момичето се намръщи, прокарвайки тънки пръсти през златистокаявата си коса.

— Но не виждам как биха получили някакъв разпознаваем обект, нито дори как превръщат радиацията обратно в материя.

— Лъчът е фокусиран, също като светлината минаваща през обектива на камера. Фотографският обектив използва светлинните лъчи, прави снимка и я възпроизвежда върху повърхност — по същия начин Експресният лъч хваща обект и го слага на другия край на света. Може да помогне аналогията с телевизията. Знаеш, че посредством сканиращия диск, картина се трансформира в прости, бързи колебания в яркостта на светлинен лъч. По същия начин фокалната равнина на Експресния лъч се придвижва бавно през обекта, постепенно разтварящки слоеве с дебелина от един атом, които

прецизно се възпроизвеждат при другия фокус на инструмента — който може да е на Венера! Но аналогията с обектива е по-добрата от двете. Защото няма нужда от приемник, както е с телевизията. Обектът при фокуса на лъча е изграден от безкрайни серии слоеве, без значение къде може да е това. Такова нещо би било невъзможно с радиоапарат, защото дори при най-добрата лъчиста трансмисия се загубва малка част от енергията, а енергията трябва да образува атомите. Разбираш ли скъпа?

— Не напълно. Но се притеснявам! Ето я закуската. Нека ти намажа филийка.

Звънецът до шахтата беше иззвънен. Тя изтича натам и се върна с огромен сребърен поднос, натоварен с изискани ястия, които нареди върху малка масичка. Седнаха един срещу друг и се храниха, наслаждавайки се еднакво на съзерцанието на лицето на другия и на отличната храна. Когато приключиха, тя отнесе подноса до шахтата, пъхна го в жлеба и натисна копче, отървавайки се по този начин от сутрешните кулинарни грижи.

Върна се при Ерик, който отново се взираше отвратено в пишещата си машина.

— О, скъпи! Развълнувана съм до смърт заради Космическия експрес! Ако можем да отидем на Венера, за нов живот на нов свят и да се махнем от това омразно конвенционално общество...

— Можем да отидем до офиса им, само на пет минути е. Човекът, който оперира с машината ми е приятел. Той не би трябвало да приема пътници, освен ако пътуването не е между офисите им, които са пръснати по света. Но знам слабото му място...

Ерик се засмя, натисна скрита пружина под бюрото си и малък, полирани предмет, сияещ в сребристо се плъзна в ръката му.

— Старото приятелство и *това*, ще го накарат да омекне.

Пет минути по-късно господин Ерик Стоукс-Хардинг и красивата му съпруга бяха облечени за излизане, в леки, копринени туники със свободна кройка. Малко дрехи бяха необходими в изкуствено отопления град.

Влязоха в асансьора и се спуснаха тридесет етажа надолу до приземния етаж на голямата сграда.

Там те се качиха в цилиндричен вагон с редици седалки в краищата. Не беше по-различен от вагоните на древното метро, само

че беше херметизиран и се движеше през вакуумна тръба посредством магнитно поле. А скоростта му можеше да накара някогашните пътници в метрото да ахнат от удивление.

След още пет минути вагонът се беше изстрелял до основата на друга сграда, в бизнес секцията, където нямаше парково пространство между отделните огромни сгради крепящи нечупливи стъклени покрив издигащ се на двеста етажа височина от бетонната настилка.

Асансьорът ги издигна сто и петдесет етажа. Ерик поведе Нада по дълъг, застлан с килим коридор до широка стъклена врата, върху която думите:

КОСМИЧЕСКИ ЕКСПРЕС

бяха отпечатани със златни букви.

Когато приближиха, сух мъж носещ черна чанта изскочи от асансьорната шахта срещу вратата, притича през коридора и влезе. Те влязоха след него.

Намериха се в малка стая разделена на две от висока месингова решетка. Пред нея имаше дълга пейка покрай стената, която напомняше на тези в чакалните на старите железопътни гари. На решетката имаше малък прозорец, а зад него на гишето се бе облегнал ленив младеж с кафяви очи. Зад него имаше голям, блестящ апарат, полуискрит от месинга. Малка врата осигуряваше достъп до него от пространството пред решетката.

Мършавият мъж в черно, когото Ерик разпозна като известен френски сърдечен специалист подскачаше пред прозореца трескаво размахвайки чантата си към сънливото момче.

— Бързо! Трябва ви кажа истина! Аз има най-спешна необходимост тръгне бързо. Аз има пациент в Пари, кой най-критично състояние!

— Задръжте за минута, господине. Имаме клиент в машината сега. Руски дипломат от Москва за Рио де Жанейро... Двеста и седемдесет долара и единадесет цента, моля. Вие сте следващият. Напомням само, че това е експериментална услуга. Ще се въведе за

постоянно по целия свят в рамките на година... Пригответе се. Влизайте.

Младежът взе парите и натисна един бутона. Вратата в решетката се отвори и обезумелият лекар скочи през нея.

— Легнете върху кристала с лице нагоре — нареди младежа. — Ръцете отстрани, не дишайте. Готови!

Той задейства клавишите и превключвателите и натисна друг бутона.

— Виж ти, здравей, Ерик, старче! — извика той. — Това ли е дамата за която ми говорехте? Поздравления! — Пултът пред него иззвъня. — Една минута. Имам обаждане.

Той отново удари по таблото. Малки лампички светнаха за секунда. Младежът се обърна към полускритата машина и говорейки любезно.

— Добре, госпожо. Излезте. Надявам се, че пътуването Ви е бил приятно.

— Но моята Вайълет! Моята скъпа Вайълет! — Ужасен женски глас се чу откъм машината. — Господине, какво сте сторили с моята мила Вайълет?

— Сигурен съм, че не знам, госпожо. Загубили сте шапката си?

— Не бъдете нагъл, господине! Искам си кучето.

— Ах, куче. Трябва да е скочило от кристала. Може да ви бъде изпратено за триста и...

— Млади човече, ако нещо се е случило с моята Вайълет... аз ще... аз ще... аз ще се обърна към Дружеството за превенция на жестокостта към животните!

— Много добре, мадам. Оценяваме загрижеността Ви.

Вратата се отвори отново и една много дебела жена със силно гримирано лице и блестящи от изкуствени камъни дрехи излезе помпозно от вратата, през която беше влязъл буйният френски лекар. Заклатушка се тежко излизайки в коридора. Пискливият й глас долетя оттам:

— Смятам да посетя адвоката си. Безценната ми Вайълет...

Бледият младеж му намигна.

— А сега какво мога да направя за теб, Ерик?

— Искаме да отидем на Венера, ако твойт лъч може да ни изпрати там.

— На Венера? Невъзможно. Наредено ми е да използвам Експреса само между шестнайсетте обозначени станции — в Ню Йорк, Сан Франциско, Токио, Лондон, Париж...

— Виж, Чарли, — предпазливо поглеждайки към вратата Ерик вдигна сребърното кълбо, — заради старите времена и заради това...

Момчето изглеждаше зашеметено, от вида на яркото кълбо. После с едно ловко движение го измъкна от ръката на Ерик и се наведе да го скрие под таблото за управление.

— Разбира се, старче. Бих те изпратил и до Рая заради това, ако можеш да ми дадеш микрометрични показания за да настроя лъча. Но ти казвам, че това е опасно. Имам нещо като телевизионна връзка за да фокусирам лъча. Мога да го завъртя към Венера — вече съм се развлничал да наблюдавам живота там. Ужасно място. Диво. Мога да избера висока местност на която да ви оставя. Но не мога да отговарям какво ще се случи след това.

— Прост и примитивен живот е това, което търсим.

— О, добре. Между приятели. Със сигурност това го има там! Влезте и легнете върху кристалния блок. Ръцете отстрани. Не мърдайте.

Малката врата се отвори отново и Ерик поведе Нада през нея. Те влязоха в малка кабина, цялата покрита с огледала, огромни призми, лещи и електронни тръби. В центъра се намираше плоча от прозрачен кристал с ширина осем фута и дебелина два инча, а под нея имаше сложна система от механизми.

Ерик помогна на Нада да заеме мястото си на кристала и легна до нея.

— Мисля, че лъчът на Експреса е фокусиран от долната страна върху повърхността на кристала — каза той. — Ще разтвори материията ни, която ще бъде пренесена чрез излъчване. Би изглеждало сякаш се разтваряме в кристала.

— Готови — извика младежа. — Мисля, че открих за вас нещо като висок остров на сред джунглата. Не се вижда никаква опасност. Но, да ви питам... как ще се върнете? Нямам време да ви наблюдавам.

— Продължавай. Няма да се връщаме.

— Леле! Какво е това? Бягате с булката? Мислех, че вече сте женени. Или имате бизнес затруднения? Мечките снощи направиха ужасен пробив. По-добре да ме бяхте накарали да ви оставя в Хонконг.

Дрънна звънец.

— До скоро — извика младежът.

Нада и Ерик се почувстваха обгърнати от огън. Езиците от бял пламък излизали от кристалния блок сякаш ги погълнаха. Внезапно усетиха рязко изтръпване, там, където се опираха до полираната повърхност. После чернота, чернота.

Следващото нещо, което усетиха беше, че огънят вече го нямаше около тях. Лежаха в нещо изключително меко и течно, а топъл дъжд капеше по лицата им. Ерик седна и разбра, че се намира в кална локва. До него беше Нада, отворила очи, правеше усилие да се изправи, а яркото й облекло беше изцапано с черна кал.

Бяха заобиколени от гъста джунгла, тъмна и неприветлива... и много мокра. Огромните дървета приличащи на палми или папрати издигаха клоните си със зелени листа високо към навъсното, мрачно небе.

Изправиха се триумфално.

— Най-накрая! — извика Нада. — Свободни сме! Свободни от омразната, стара цивилизация! Върнахме се към природата!

— Да, сега разчитаме на собствените си сили, а не сме паразити, разчитащи на машините.

— Чудесно е да имам добър и силен мъж като теб, на когото да се осланям, Ерик. Ти си точно като герой от твоите книги!

— Ти си идеалната спътничка, Нада... Но сега трябва да сме практични. Трябва да запалим огън, да намерим оръжия, да си направим някакъв подслон. Предполагам, че много скоро ще стане нощ. А Чарли спомена нещо за диви животни, които е видял по телевизията.

— Ще си намерим хубава суха пещера и ще си запалим огън на входа. Ще си набавим животински кожи на които да спим, както и керамични съдове в които да готовим. А ти ще намериш семена и жито...

— Но първо трябва да намерим залежи от кремък. Кремъкът ще ни трябва за инструменти, както и за огниво за да палим огън. Възможно е да попаднем и на парче самородна мед.

Те тръгнаха през джунглата. Калта беше в изобилие с възможно най-лепкавата консистенция. Затъваха до глезните при всяка стъпка и голяма част от тази кал залепваше за стъпалата им. С усилие изминаха

миля без да намерят къде пестеливата природа им бе оставила дори едно парченце кварц, да не говорим за буца чиста мед.

— Срамота — изръмжа Ерик, — да дойдем от четиридесет милиона мили и да бъдем посрещнати така!

Нада спря.

— Ерик — каза тя, — изморена съм. А и без това не вярвам тук да има скала. Ще трябва да използваме дървени инструменти, закалени в огъня.

— Вероятно си права. Тази почва изглежда алувиална. Няма да е изненадващо, ако основната скала е няколкостотин фута под пръстта. Твоята идея е по-добра.

— Можеш да запалиш огън триейки две съчки, нали?

— Може да се направи, сигурен съм. Аз лично никога не съм опитвал. Първо ще ни трябват две суhi съчки.

Те продължиха уморителния си преход, а по стъпалата им новата планета се беше залепила на дебели пластове. Дъждът още се сипеше от тъмните небеса, равномерен, топъл порой. Да намерят суhi дърва изглеждаше толкова вероятно, колкото да намерят зъб от кокошка.

— Не донесе ли кибрит, скъпи?

— Кибрит! Разбира се, че не! Ще се завръщаме към природата.

— Надявам се да имаме скоро огън.

— Ако сухите дърва бяха от златен прах, не бихме могли да си купим и хотдог.

— Ерик, това ме подсеща, че съм гладна.

Той трябваше да признае същото и за себе си. Двамата насочиха вниманието си в търсене на бананови дървета и кокосови палми, но венерианска джунгла не изобилстваше от тях. Дори малките животни, които можеха да бъдат убити със счупен клон, имаха коренно противоположно мнение по въпроса.

А на края напълно изтощени спряха и събраха клони, за да направят заслон до един огромен дънер на паднало дърво.

— Това ще ни пази от дъжда... вероятно... — каза с надежда Ерик. — А утре, когато спре да вали, съм сигурен, че ще се справим по-добре.

Когато нощта падна те пропълзяха вътре. Легнаха прегърнати, странно успокоени от топлината на телата си. Нада си поплака малко.

— Горе главата — посъветва я Ерик, — ние се върнахме към природата, където винаги сме искали да бъдем.

С тъмнината температурата доста падна и излезе силен вятър, който навяваше студения дъжд в малкия заслон и заплашваше да го разруши. Облаци от насекоми приличащи на комари, които изглежда се чувстваха съвсем комфортно в неблагоприятните условия, се рояха около тях.

Тогава от мрачната бурна нощ долетя звук — дрезгав, грозен рев, груб и ужасяващ.

Нада се вкопчи в Ерик.

— Какво е това, скъпи? — избъбри тя.

— Трябва да е рептил. Динозавър или нещо от този род. Този свят изглежда по същия начин, както Земята по времето на динозаврите... Може би няма да ни открие.

Ревът се чу по-наблизо. Земята се разтресе под мощни стъпки.

— Ерик — затрепери тънък глас. — Мислиш ли... че може би беше по-добре... Знаеш, че старият живот не беше чак толкова лош в крайна сметка.

— Тъкмо мислех за стаите ни — хубави, топли и светли, с топла храна, която качват от шахтата, когато натиснем бутона. За веселите тълпи в парка и моята стара пишеща машина.

— Ерик? — нежно каза тя.

— Да, скъпа.

— Не ти ли се иска... ние да не го бяхме правили.

— Да. — Ако и да беше трепнал при думата „ние“ момичето не забеляза.

Ръмженето отвън се чуваше по-близко. Внезапно друг дрезгав рев му отвърна от разстояние и отекна странно в гората. Страховитите звуци се повтаряха периодично. И всеки път по-далечният се чуваше все по-близо, докато и двата зазвучаха един до друг.

И тогава адски грохот избухна в мрака. Ръмжене. Крясъци. Оглушителни писъци. Мощни плясъци, сякаш титани прегазваха развълнуван океан. Гръмотевичен тътен, като че ли унищожаваха гората.

Ерик и Нада се вкопчиха един в друг, чудейки се дали да стоят или да хукнат през бурята. Постепенно звукът от борбата се приближи, докато земята под тях се разтресе, а те не смееха да помръднат.

Внезапно огромното паднало дърво, до което бяха издигнали паянтовия заслон се завъртя, очевидно от случаен удар на невидимите чудовища. Жалкият покрив пропадна върху изкаляните хора. Нада избухна в сълзи.

— Ох, само ако... само ако...

Изведнъж около тях се издигнаха пламъци, същият бял огън, който бяха видели, докато лежаха върху кристалния блок. Усетиха замайване и изпаднаха в безсъзнание. Няколко мига по-късно двамата лежаха върху прозрачната маса в офиса на Космическия експрес, с всички онези големи огледала, призми и лещи над тях.

На вратата на решетката се появи възбуден чиновник със зачервено лице, който трескаво бълваше извинения.

— Толкова съжалявам... това е инцидент... невъобразим. Не разбирам как го е направил! Върнахме ви веднага щом успяхме да фокусираме. Искрено се надявам, че не сте ранени.

— Защо... какво... какво...

— Когато влязох, намерих операторът ни пиян. Нямам представа откъде е намерил пиенето. Мънкаше нещо за Венера. Прегледах автогаристъра и открих, че тук са регистрирани двама пътници в повече, отколкото са записани на другите станции. Погледнах дублиращите координати на лъча и видях, че е бил фокусиран към Венера. Изпратих веднага хора на телевизията и успяхме да ви намерим. Не мога да си представя как се е случило. Колегата е арестуван и работещите са на „сух режим“. Надявам се, че няма да ни обвините за прекомерни щети.

— Не, няма да искам нищо, освен да не повдигате обвинения срещу момчето. Не искам по никакъв начин да пострада заради това. Съпругата ми и аз ще се напълно удовлетворени да се върнем в нашия апартамент.

— Не се изненадвам. Изглеждате сякаш сте преминали през... не знам какво. Ще ви откарам за пет минути. Личният ми автомобил...

Господин Ерик Стоукс-Хардинг, известен автор, писал за примитивния живот и любов, изяде обилна порция храна заедно с красивата си съпруга, след като бяха отмили мръсотията от друга планета. Той прекара следващите дванадесет часа в леглото.

В края на месеца Ерик Стоукс-Хардинг предаде обещания разказ на издателите си, вълнуваща история за мъж оказал се на Венера заедно с красиво момиче. Героят беше направил каменни сечива, изградил дом за себе си и за половинката си, ловуваше храна за нея и я защитаваше от мамутозавърските чудовища на венерианска джунгла.

Книгата имаше огромен успех.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.